

Спогледахме се съ ротния командиръ и разбрахме, че е излишно да кажемъ нѣщо повече, защото това бѣше детинщина или дързостъ, която не се подава на оценка. Но когато духтъ е високъ, желанието — непоколебимо и въ жилитѣ е текла кръвта на Симеона — вѣрвайте, смѣшното става велико. Нешевъ и неговитѣ трима охотника знаяха добре кому сж потомци...

— Следъ това, — продължи подофицерътъ, като да искаше да приключи доклада си — единиятъ войникъ ще остане при дѣскитѣ, вториятъ — за връзка съ дѣскитѣ и кжщичката, а азъ и останалиятъ войникъ тихо, само съ ножа ще се справимъ съ часовоя при кжщичката — войника ще остане вънъ да охранява, а азъ ще влѣза вътре да покана господина ротния да ме последва...

Този нашъ потомъкъ така увѣрено излагаше плана си, като да се канѣше да отива на нѣкое торище за гжби. Очитѣ на неговитѣ охотници излжчваха страшно нетърпение. Всички наподобяваха свити пружини, на които оставаше само да се натисне копчето „хайде“, за да се развиятъ и отлетятъ.

— „Хайде“, каза ротниятъ и четири чифта ботуши изтракаха въ кржгомъ.

— Хайде момчета, — чу се въ тъмнината команда — вземайте дѣскитѣ, всѣки да носи по една и тихо следъ мене...